

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
24. června Léta Páně 2007

S V Á T O
V Á C L A V S K Á
V I N I C E

7/8

ČERVENEC / SRPEN

MILÍ FARNÍCI,

jak jste se už dozvěděli, přicházím k vám jako váš nový farář. Mé jméno je Stanislaw Góra, v září mi bude 45 let a v České republice sloužím jako kněz už 15. rok. Podle mého přízvuku lehce poznáte, že pocházím z Polska, a prosím o vaši shovívavost pro mou polskou češtinu, možná vás občas i nechtěně pobaví, jak se mi občas stává.

Změna farnosti pro mě v této době znamená hluboký zlom. Všichni v sobě prožíváme trochu strachu nebo nejistoty z toho, co bude dál – jak vy, tak lidé ve farnosti, odkud přicházím. Opouštíme to, na co jsme si zvykli, a vykouč-

jeme na novou cestu. Před námi jsou teď prázdniny a doba dovolených, přál bych si, aby to pro nás byla doba vzájemného seznamování. Rád bych osobně poznal ty z vás, kteří pomáháte různým způsobem ve farnosti, ale chci poznat i ty, kteří do činnosti ve farnosti zapojeni nejsou a chtěli by přispět svými nápady, prací i jiným způsobem.

Zavolejte mi, prosím, na tel. číslo 602 309 766.

At Pán požehná naši společnou cestu.

VÁŠ P. STANISLAW

ZA POUTÍ DO LIDIC 2007

Letošní pouť byla čtyřicátá, jubilejní, a tak je potřeba napsat o vzniku této pouti. V roce 1968 se mladí křesťané z tehdy vzniklého pražského Klubu mladé generace ČSL domluvili se skupinou katolických umělců, že si připomenou výročí vyhlazení Lidic pěší poutí z Prahy do Lidic, jež byla zakončena přímo na místě lidické tragedie polní mší sv. obětovanou za lidické mučedníky a na úmysl vybudování kostela v Lidicích.

Ještě v červnu 1969, v době počínající „normalizace“ se podařilo poutí i polní mší sv. oficiálně zopakovat. I v letech 1970 až 1989 poutě každoročně pokračovaly, avšak neoficiálně, a byly vždy zakončeny modlitbou u hrobu lidických mužů a mší sv. ve farním kostele Povýšení sv. Kříže v Buštěhradě. Od roku 1990 jsou poutě opět veřejné.

V 60. letech má svůj počátek i františkánské terciářské společenství, tehdy nazývané Praha-jih. Založil je potají P. Alois Moc OFM po svém propuštění z vězení (do své smrti v r.1995 bydlel ve Vršovicích). Někteří z poutníků do Lidic se stali terciáři a navíc přizvali na tyto poutě i další sestry a bratry z terciářského společenství.

Při lidické pouti v červnu 1989 byl také ustaven - v předtuše blížícího se politického uvolnění - přípravný výbor družstva katolických věřících Concordia, jehož cílem bylo mj. vybudovat kostel v Lidicích. Po vzniku družstva v lednu 1990 došlo postupně k přípravě realizace tohoto záměru, který se však - s ohledem na konkrétní situaci a potřeby obce - přeorientoval na výstavbu eku-

menického humanitárního, kulturního a duchovního střediska. Za tím účelem byla založena nadace (nyní obecně prospěšná společnost) Memento Lidice, jejímiž zakladateli jsou kromě Concordie také Arcibiskupství pražské, Českobratrská církev evangelická a obec Lidice.

Na scéně se též objevil nový významný činitel: Mezi některými věřícími v Německu sílilo vědomí, že je potřeba něco udělat pro odčinění lidického zločinu. Proto vznikla tzv. Brémská lidická iniciativa, vedená evangelickým duchovním Dr. Ernstem Uhlem. Když se tyto nadšenci dozvěděli o existenci záměru na vybudování střediska v Lidicích, rozhodli se myšlenku podpořit.

Záměr se podařilo uskutečnit - a to za rozhodující finanční pomoci německých katolíků (Renovabis) a evangelíků (Brémská lidická iniciativa). Tak vzniklo středisko OÁZA, které je již 8. rokem v provozu. Je postaveno v nových Lidicích, v těsné blízkosti obecního úřadu. Součástí střediska OÁZA je kaple, jako první sakrální prostor v Lidicích od zboření kostela sv. Martina v roce 1942. A právě v ní je nyní mj. sloužena každoroční poutní mše svatá.

Pěší pouť z Prahy začíná u kostela v Přední Kopanině. Cestou se každoročně zastavujeme u kostela v Tuchoměřicích. Kostel je součástí bývalé jezuitské rezidence a spolu s ní byl postaven v 17. století. Kostel postupně chátral, stejně i celý objekt. K obratu došlo uprostřed 90.let, kdy byl předán hnutí Nová cesta (Chemin Neuf). Od té doby bývalá rezidence ožila. V době naší návštěvy tam

bylo víkendové setkání rodin, zvané Kána. V neděli je v Tuchoměřicích mše svatá v 10.30 hodin. Hnutí převzalo do péče i kostely v okolí, např. Přední Kopaninu, Středokluky, Černovičky.

Letos jsme se o kostele v Tuchoměřicích dověděli mnoho nového a to díky Marii Knapkové, rozené Janouškové (pochází z Vršovic - je nejmladší dcerou Janka Janouška). Stala se členkou hnutí a našla si tam manžela; nedávno měli svatbu. Alespoň jeden detail z jejího zasvěceného výkladu. Socha uprostřed průčelí kostela byla původně sochou sv.Václava. Byla ve špatném stavu, chyběla jí ruka. Restaurátoři před časem usoudili, že jde o sochu sv.Víta, kterému je kostel zasvěcen. Doplňli proto ruku a vložili do ní palmovou ratolest (s ní bývá zobrazován sv.Vít).

Maruška k tomu vysvětlila: jezuité převzali zasvěcení kostela ze staršího kostelíka, který byl poblíž a ustoupil stavbě. Jinak zasvěcovali kostely a oltáře Panně Marii nebo zemským patronům nebo světcům Tovaryšstva Ježíšova. Však také níže po stranách průčelí jsou sochy sv.Ignáce z Loyoly (bývá vlevo při pohledu ke kostelu nebo k oltáři) a sv.Františka Xaverského.

Mše sv. v Lidicích byla letos slavena přímo ve výroční den lidické tragedie, tj. v neděli 10. června 2007. Celebrantem byl P. Jaroslav Ptáček OCr., farář z Unhoště. Ve své promluvě připomněl osobu posledního lidického faráře P. Josefa Štemberky, který konal obětavě svoji duchovní službu v obci. Po přepadení vesnice se věnoval až do poslední

chvilě lidickým mužům, s nimiž byl držen a pak zastřelen. Tento kněz by si zasloužil církevní úcty.

M. Müller st.

O BRATRECH JOSEFU, JIŘÍM A VÁCLAVOVI

Z rozhovoru Bohumila Kejře a jezuitu P. Josefa Čunka v Evangelickém týdeníku 7. 3. 2007

B. K.: Naposledy jsme se zhlédli a mluvili jsme spolu na shromáždění při podpisu dokumentu Charta Oecumenica. Zavedl tě tam osobní zájem? Jak prožíváš konkrétně ekumenické vztahy a v čem by sis přál, aby se zlepšily?

J. Č.: Zajímavá otázka. Takové akce jsou opravdu čímsi velmi pro mne, pro naši celou rodinu, osobním. Rodina z tátovy strany žije protestantskou tradicí, máma vychází z čistě katolické části Valašska. Takže od kolébky jsme žili s tím, že jen laskavostí a věrností podstatnému můžeme být křesťané i navštěvující se rodina. Ekumenismus je věcí prožívaného Krista - věřím v evoluci jednoty skrze Ducha svatého. Přál bych si jen zkvalitnění křesťanů obecně: úsměv pro morální liberalismus-konzumismus a naopak směřodatnost Otcova Slova, přátelství s Kristem pro orientaci srdce.

B. K.: Oslovuji bratra Josefa Čunka s prosbou, aby představil sebe i své rodné bratry a třeba nám i pověděl několik slov o rodině, ve které společně vyrůstali.

Život, který jsme dostali, je slitý ze dvou valašských tradic: vsetínské protestantské a valašskokloboučké katolické. Rodiče se ale poznali ve Zlíně a zde jsme vyrůstali: Jožka, Janka, Jirka, Vašík. Janu si náhle povolal Pán roku 1982 krátce před Jiřího svatbou, já jsem byl v 2. ročníku teologie v Litoměřicích a Václavovi bylo 17 let. Všichni sourozenci jsme žili ve skautu a od malička v katolické mládeži (my děti i s tátou jsme přijali velmi živou a radostnou víru mámy). V dospívání na nás měli velký vliv kněží, kaplani ve Zlíně, tajní řeholníci. Jana se nechala vést dominikánem, Jiří salesiánem, já jezuitou. Jiří založil rodinu a je s manželkou aktivní ve světovém katolickém hnutí Fokoláre. Když dospěl Václav, šel cestou spirituality do Boska, péče o mládež, tedy salesiánů a ve 33 letech se stal knězem. Působil do loňska v Brně Líšni, nyní začíná v Teplicích, hodně s mladými Rómy.

Pro mne bylo určující setkání s texty francouzského jezuita, přírodovědeckého kněze T. de Chardina. Na základě přátelství se slovenským jezuitou jsem nastoupil tuto cestu a roku 1985 jsem byl v Olomouci vysvěcen na kněze. Byl jsem kaplanem v Přerově a farářem v Lidečku, od roku 1992 mi byla svěřena starost o novice našeho řádu. Léta 1994–1996 jsem prožil v Itálii a v Polsku pro rozšíření si hlavně teologických obzorů.

Nyní již třetí rok působím u sv. Ignáce na Karlově náměstí se starostí o náš řeholní dům a spolubratry v Ječné ulici.

Odmala jsme se točili všichni sourozenci kolem kostela a od roku 1969 ko-

lem skauta. Jiří byl možná ještě víc kamarád s našimi kaplany na faře ve Zlíně než sestra a já. Promiňte mi ale malou odbočku: doporučoval bych rodičům mít děti brzo po sobě. Jiří je totiž o 4 roky mladší a to nás oddělilo každého do jiných pater – ministrantů, skautů/vlčet i věřící mládeže. Moc zážitků tedy, kromě událostí v rodině, spolu nemáme. Mohu jen říci, že jeho jméno bylo v naší rodině slyšet asi stejně často jako v médiích posledních měsíců: sirky v rukou, puštění králíci, připomínky učitelů v žakovské, rozbitý ret, prst či kalhoty ... jen nepatrná část důvodů jeho jména na rtech mamky a vařečka v její ruce. Nikdo z nás kluků se nebal lidí, sportu, lesa, noci či korun stromů, Jiří měl navíc humor pro všechny.

B. K.: Jakým způsobem chceš svého bratra Jiřího podporovat, z čeho máš obavy a co doufáš, že dokáže ve vysoké politické funkci?

J. Č.: Z předešlého vyplývá, že jsme na sobě nezávislí, tedy snažíme se jít po cestě, kterou každému zvláště vyměřuje Bůh, s tím, že v koutku srdce chceme jeden druhého překvapit svými úspěchy. Podporujeme se nejvíc věrností zvolené službě, takže při náhodném setkání s lidmi okruhu toho či onoho bratra se násobí radost z jednotného přístupu k životu. Důvěra lidí v jednoho padá i na další. Podporujeme se tím, že máme jeden v druhém jistotu o touze po Božím království.

JSEM MATKA

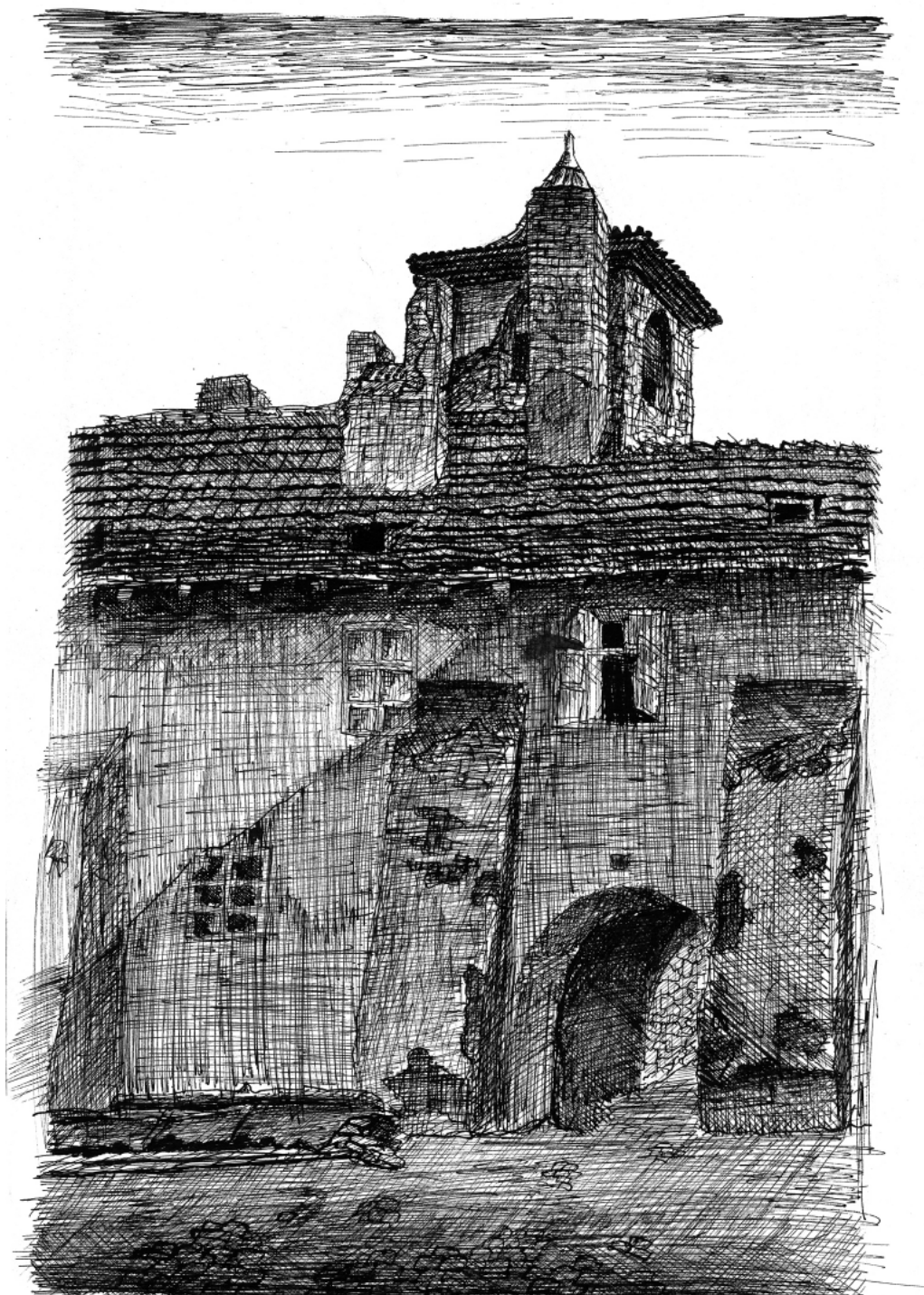
Moje přítelkyně Ema mi vyprávěla, co se jí přihodilo při vyřizování dokumentů na úřadě. Při otázce na zaměstnání Ema chvíli zaváhala, jak nejvhodněji popsat svou činnost. Úřednice se pokusila otázku upřesnit: „Pracujete, nebo jste jenom ...?“ „Přirozeně, že pracuji,“ odpověděla Ema trochu podrážděně, „jsem matka“. „Matka není u nás vedeno jako zaměstnání,“ vysvětlila úřednice. Napíši tedy: „V domácnosti...“

Na příhodu jsem zapoměla, až jsem se ocitla před několika dny ve stejné situaci. Také já jsem byla na úřadě. Žena, proti které jsem seděla, působila dojem sebejisté kariéristky. „Jaké je vaše zaměstnání?“ ptala se věcně. Moje slova plynula z mých úst sama od sebe. „Pracuji ve výzkumu v oblasti dětského vývoje a mezilidských vztahů,“ řekla jsem. Úřednice se zarazila a podívala se na mě, jako by dobře neslyšela. Slovo za slovem pak napsala černou propiskou na oficiální formulář. „Smím se zeptat, co vaše práce vlastně obsahuje?“ V jejím hlase byla cítit zvědavost. Uvolněna, bez jakéhokoli náznaku nejistoty, jsem se slyšela, jak říkám: „Pracuji na dlouhodobém výzkumném programu (která matka by jej neměla), a to střídavě v provozu i v laboratoři (aktivity doma i mimo domov), pracuji z po-

věření zaměstnavatele (celé rodiny) a mám čtyři paralelně probíhající projekty (všechno dcery). Práce, kterou dělám, je určitě jednou z nejnáročnějších (má snad některá maminka námitky proti tomu?), jsem většinou 14 hodin denně zaměstnaná (asi 24 hodin by bylo příhodnější). Moje zaměstnání je náročnější než většina povolání, ale výsledky mně přinášejí větší uspokojení, než jsou jen peníze. V hlase úřednice byl znát velký respekt, zatímco doplňovala formulář. Pak mě doprovodila ke dveřím a rozloučila se.

Když jsem přišla domů, byla jsem zcela nadšená tímto novým pohledem na svou kariéru. Moje výzkumné objekty ve věku třináct, sedm a tři roky mě nadšeně uvítaly a slyšela jsem, jak v horním pokoji laboratoře můj nejnovější experiment, šest měsíců starý, dává průchod svým hlasivkám. Zřídka kdy jsem se cítila tak důležitá a ohodnocená ve svém zaměstnání. Ve světě titulů a diplomů se mně dostalo z oficiální strany respektu, a to jen proto, že jsem svoji práci představila poněkud jinak, než abych se jednoduše nazvala jen matkou.

*Pro Brněnskou tiskovou misii
přeložila ze švýcarského časopisu
Impuls Eva Titěrová.*

Nový klášter Anický klášter 30.IV.-1.V.1952

4 hodiny

PŘEHLED VOLNÝCH VSTUPŮ do muzeí a galerií

Národní muzeum, Václavské nám.

*1. pondělí v měsíci 10 – 18h,
od října 10 – 17 hod.*

Lobkovický palác, Hradčany, Jiřská

1. středa v měsíci 9 – 17 h

Náprstkovo muzeum, Staré Město,
Betlémské nám.

1. pátek v měsíci 10 – 18 h

České muzeum hudby, Malá Strana,
Karmelitská

1. čtvrtek v měsíci 10 – 18 h

Národní galerie

Valdštejnská jízdárna

Dům u Černé Matky Boží

Klášter sv. Anežky

Klášter sv. Jiří

Palác Kinských

Šternberský palác

Veletržní palác

Zámek Zbraslav

1. středa v měsíci 15 – 20 h

Uměleckoprůmyslové muzeum

Staré Město, 17. listopadu

každé úterý 17 – 20 h

Muzeum hl. m. Prahy, Na Poříčí

1. čtvrtek v měsíci do 20 hod. a za 1 Kč

Sovovy mlýny, Malá Strana, Kampa

každé pondělí

FARNÍ KRONIKA

■ Farní rada zasedala před prázdninami naposled 21. května.

■ V naší farnosti byli v prvním pololetí letošního roku pokřtěni: Tomáš Hobza, Lucie Anna Karlíková, Petr Ondřej Musil, Magda Ludmila Zálešáková, Petr Vít Šulc, Vojtěch Jan Majer, Zlata Zdislava Čížková, Benedikt Spálenka, Rebeka Toepferová, Daniel Václav Müller, Filip Viktor Čermák a Jan Jiří Janoušek.

■ Sňatek uzavřou 26. června Daniela Vacková a František Hacker u sv. Mikuláše.

■ Na Svatopetrskou sbírku určenou pro bohoslovce, která byla v neděli 19. června, jsme odeslali 5000 korun.

■ Za vytříděný sběrový papír dostala v červnu farnost 2200 korun, což znamená, že za první pololetí letošního roku jsme na varhany sběrem získali tolik peněz, kolik za celý loňský rok. Děkujeme všem, kdo ho do kostela přinášeli, třídili a odváželi.

ŠKOLNÍ ROK 2006/2007

■ Hana Rechnerová letos vedla také předškolní děti. Biblickou dějepravu probírala s Aničkou, Klárkou, Davidkem, Vojtíškem, Matějem a Slávkem, který jediný už chodí do školy. Vyrábě-

Zjistila Simona Pišlová

ly také větrníky, malovaly a hrály si. Protože byly hodné, dostaly nakonec vždycky nějaký bonbón. „Aby měly vyučování spojené s něčím příjemným,“ říká paní katechetka.

Ve skupině starších dětí byli většinou žáci z druhého stupně školy, s výjimkou Vojtěcha Hobzy. S ním a Kateřinou a Lucií Boháčovými, Petrou Doubravovou, Derkem Dulíkem, Vojtěchem Svobodou a Janem Šulcem probírala Hanka liturgický rok a taková témata jako Panna Maria, Kredo apod. Tady se také hrály hry, někdy hodně napínavé, až se hodina přetáhla. Ale nikomu to nevadilo. Obdivuhodně přátelská atmosféra, která se hned tak nevidí!

■ Jarka Nagyová, dlouholetá a zkušená katechetka, se potkávala s devíti dětmi, z nichž na podzim připravila k prvnímu svatému přijímání Jakuba Tabáška, Vašíka Borského, Ondřeje Tatouška a Adama Havlíčka. V letním termínu je následovaly čtyři děti: Martin Jeništa, Lorraine Koua, Klárka Hobzová a Julie Šídllová.

■ Na faře se ve čtvrtek navečer scházela se členy dětského dramatického kroužku Dana Vacková. O jejich posledním předprázdninovým vystoupení 20. května, kdy nás rozesmáli parodií na televizní reklamu, jsme psali v červnové Vinici.

■ Ve středu dopoledne jsme zde viděli maminky s miminky. Bývaly zde v různé sestavě, podle časových a zdravotních dispozic dětí a dospělých. Kmenovými účastnicemi se staly Verunka Čiháková a Verunka Vašáková, které se z miminek už vyklubaly do malinkých slečen. Kroužek vedla obětavě Zdena Čiháková.

ZLATÁ A MODRÁ převládá na ravenenské mozaice Dobrého pastýře. Barvy nevybledly a předávají pořád stará poselství. S pasením většinou nemáme zkušenosti, ale všichni víme, jaké privilegium je mít dobrého otce. Do jeho pocitů neumíme vstoupit, ale vděčnost bude s námi stále. (vs)

MŠE SVATÉ O PRÁZDNINÁCH:

KOSTEL SV. VÁCLAVA
Čechovo nám.

Neděle 8.30 hod.

KOSTEL SV. MIKULÁŠE
Vršovické nám.

Čtvrtek 8 hod. Neděle 20 hod.

Další změny budou ohlašovány v kostele.

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vršovice, odp. Pavel Kuneš
tel.: fara 271 742 523, kostel 272 739 690
č. účtu 280828389/0800